

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Corollarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

perierem, prout est Rex Franciæ, & Pares Curia
ei nimis favent, Papa cognoscat. Sed dictum huius-
modi debet intelligi in causa ardua, quia sic loqui-
tur allegatum cap. Per venerabilem. num. 52.
117. Papa deponere potest laicum à sua dignitate.
Gloss. in cap. Nullus. 11. quæst. 1. 11. 4. Papa po-
test absolvere laicos vasallos à subiectione Principis
temporalis. Cap. Gavem. De excess. Prælat.
115. Papa potest absolvere aliquem ab obligatione
quæsitâ laico, qui ei non subest quoad temporalem
iurisdictionem, si talis obligatio solam contrahitur
ex fidei præstatione, ut in cap. 4. De iurejur.

77. Ioannes Faber in Senatu Parliensi Cau-
sarum Patronus in l. Codicis de Summ. Trinit. &
fid. Cathol. num. 10. Sed de Papa, inquit, non est
dubium, quin sit superior omnibus Christianis, &
in temporalibus, & in spiritualibus: ut plene pro-
bat Hostiensis dicto cap. Per venerabilem.
ver. b. Paulus. Et idem Innocentius dicto cap.
super verbo, non recognovit, quod aliter pro-
batur potest; nam cum Papa sit Vicarius Domini,
cuius est plenitudo &c. & qui est Princeps Prin-
cipum, & Rex Regum secundum Apostolum in princ.
& cui data est omnis potestas Matth. 7. ridiculo-
sum esset dicere, quin in omnibus temporalibus
habeat superioritatem, & potestatem. 12. q. 1. cap.
Præcipimus. Et num. 11. Et cum omnis iurisdi-
ctio in Vicarium transeat. Extra. De offic. vicar.
Quia infra. De offic. ejus, qui vic. alter. ob-
tinet l. 1. Nusquam enim reperitur, quod Domi-
nus concedendo potestatem Petro, restrinxit ad spi-
ritualia. Nullus enim negare potest, quin Iesus ha-
beret omnimodam superioritatem, si exercere vo-
lisset, cum sit Creator, & sic Dominus. N. 12.
Tamen satis credo, quod Papa non se debeat intra-
mittere de temporalis iurisdictione. Imò debet tene-
re gladium in vagina: nisi in casibus, qui tangunt
præiudicium anime, vel iustitiæ subversionem, vel
alias peccatum. Extra. De Judic. c. Novit. De
foro competen. &c. 13. In casibus tamen præ-
missis cum agitur de præiudicio anime, populi &c.
Papa potest, & debet providere: & si necesse sit,
quoscumque Reges deponere, vel interdicare eis ad-
ministrationem; & ex minori causa, quam privatos,
cum eorum fatuitas, vel malitia plus ledat. Ex-
tra. De suppl. neglig. Prælat. c. Grandi per
Archidiacon. & vide Innoc. dicto c. Li. et. Extra.
De foro competen. 96. dist. Cum ad verum.
Extra. De voto, & voti redempt. c. Licet. in fi-
ne. Sic intellige & determina, quod no. in Authent.
Quomodo oport. Episc. & Cler. in princ. coll.

96. Ut inter Theologos, ita & inter Juris-
peritos Catholicos ulque ad hæc postrema
tempora etiam qui iurisdictionem Ecclesiæ su-
per Reges, & Principes in temporalibus an-
gustare conati sunt, eam omnino negare ausi
non sunt. Petrus Gregorius Tholoianus in
varijs Academijs Franciæ successivè Juris ut-
riusque Professor, de Repub. lib. 26. cap. 6.
Quamvis dicamus, inquit, Imperatorem posse
privari tanquam inutilem suo Imperio per Sum-
mum Pontificem, Per venerabilem. De elect.
& similibus. Tamen non sequitur, Papam idem jus habe-
re in alios Reges omnes. Demo tamen causam
Fidei. Et inf. a. Excipio semper, ut aliàs dixi, cau-
sas Fidei, in quibus Principes, cuiuscumque sint li-
beratis, & potestatis, subijcuntur auctoritati Sedi

Romanæ; & pro delictis in illis commissis puniri
possunt. Sic tamen, ut, sicut delicta sunt personalia
& non transeunt personis delinquentes, ita nec
pena, quæ delicto debetur, non valet jus successo-
rum in Regno, vel ex consuetudine recepta; vel
ex lege Regni, quæ proximi ordine post deficientes
vocantur. Potest enim qui imperat, per delictum
suum sibi nocere, & se indignum imperio facere,
at non potest præiudicare ei, qui successurus ei est,
etiam eo invito, cum non habeat ab eo, sed à ma-
joribus, vel ex lege familiæ. Et oppositis sibi
authoritatibus Innocentij IV. in Concilio
Lugdunensi relati cap. 1. De homicid. in 6. &
Bonifacij VIII. cap. Statutum. De heret. in 6.
& cap. Felicis. De Pænis. etiam in 6. responderet.
Quamobrem responderem in prædictis constitutioni-
bus in Principes quoque seculares ex causa peccati
statuere, ut in alijs.

§. IV.

Corollarium.

99. Inferitur. Imputationem indignissimam vi-
deri, ubi de Clero Gallicano dicere, mi-
nus potestatis erga temporalia in Papa agnos-
cere illum, quam ipsosmet Principes secula-
res. Nam præallegato Authore in cap. 13. ad-
ventente, de tali Summi Pontificis potestate
non dubitabant Principes, quorum exempla
cap. 10. usque ad præsens cap. 13. sunt allata: Non
dubitabant etiam Ludovicus Germaniæ, &
Lotharius II. Austrasiæ Reges, cum Carolus
Calvus Ludovici frater, & Lotharij Patrius
pactis inter ipsos conventis stare recusat, de
invasione aliorum Regnorum cogitabat. Illi
enim ad Nicolaum Primum confugerunt, ut
ejus auctoritate hoc damnum propulsari cura-
rent; Oportet propterea, inquiebant, vestra au-
thoritate jubar propter generalem sollicitudinem
nostros invadere fines, ut, quod nulla paxi scilicet
nulla movent fraternæ charitatis viscera, nulla
nectunt consanguinitatis ligamenta. Apostolica In-
vestitura ad censuram Ecclesiasticam venire compellat.
Omitto, quæ referunt Historici Gallicani de
Philippo II. Anglorum Rege, à cuius obedi-
entia subditos absolverat Romanus Pontifex,
bellum indicente, atque Ottonem Imperato-
rem a Papa deponi procurante, & de Philippo
III. Petro Aragoniæ Regi, à cuius obedi-
entia subditos exemerat Martinus IV. etiam bel-
lum inferente.

100. Justinus II. Imperator Cosroha con-
querenti de receptis Perlamenis Christianis
ab eo se se subducentibus; Quotiam, ut ait E-
vagrius, qui rem narrat lib. 5. cap. 7. à ceteris
Perfis miserè, & potissimum Religionis sue
gratia vexabantur, justam putavit exultatio-
nem afferre, cum respondit; præstitum paxi
tempus effluxisse, nec fas esse, ut Christiani Chri-
stianos in tempore belli ad se confugientes desertos
esse patiantur. Quid igitur? nonne melius est,
ut fideles Principibus non se subtrahant,
etiam si iustam habeant causam (ut si Religionis
sue gratia vexati Christiani ad Christianos con-
fugiant) nisi accedente Ecclesiæ auctoritate?

authoritas
alexandra
apostolica
GVI
186

101. Sed nunquid ita sentiunt Principes tunc tantum, quanto illa potestas Ecclesiastica sibi commodum est. Henricus licet ita, ne dicam furore, correptus, adversus Gregorium VII. eum scribit. *Facetur, se in causa hæreos Ecclesiæ subiacere. Hæc sunt ejus verba; Henricus non usurpative, sed p[ro] Dei ordinatione Rex Hilibrando non jam Apostolico, sed falso Monacho . . . . me quoque, licet indignus inter Christianos sum ad Regnum vocatus, te teste, quem sanctorum Patrum traditio soli Deo iudicandum docuit, nec pro aliquo crimine, nisi a fide (quod absit) exorbitaverim, deponendum asseruit, &c.* Deinde notat, Julianum Imperatorem licet Apollatam, ab Episcopis non fuisse depositum, quod eorum prudentiæ, non potestatis defectui tribuit; Cum etiam Julianum Apostatam prudentia sanctorum Episcoporum non sibi, sed soli Deo deponendum commiserit.

102. Atque ea ratio sufficeret ad vindicandam Ecclesiæ suam auctoritatem adversus illius non alium, quem aliqui obijciunt, negantes, ullam ejus fuisse praxim per multa sæcula. Id enim prudentiæ, seu benignitati p[ro] illius natis, non auctoritatis defectui, adscribendum esset. Adeo periculosa est Sacerdotij cum Imperio contentio, ut illius vitanda causa, multa mala minora sæpe sustinenda sint.

103. Hæc, ut opinor, sufficiunt, ut unusquisque se videat, non necesse iam fuisse hoc tempore declarationem Cleri Gallicani circa istam Ecclesiæ potestatem, quippe cum ne minimum quidem esset periculum, ne Summus Pontifex eam uteretur; sed etiam plurimum Conciliorum praxi, sanctorum Patrum, & Doctorum, Theologorum, & Jurisperitorum doctrinæ, Principum, eorumque Officialium professioni contrariam, ut iterum marer, ausos fuisse Illustrissimos Episcopos Cæteris Parisiensis eam negare, suamque sententiam *Verbo Dei, Patrum traditioni, & Sanctorum exemplis consonam declarare.*

104. Opportuna fortassis fuisset hæc doctrina Cleri Gallicani, etsi (absit verbo injuria) minus vera, cum Christiani, martyrij desiderio incensis, occasiones avidè quærebant; at nunc ita refrixit charitas, ut si, quod Deus Optimum avertat, oriretur persecutio, maxima futura esset Religionis ruina. Si enim tam multi injustis potentium desiderijs obsequuntur, ne illorum favore priventur, aut in aliqua temporalia damna incurrant; quid foret Principibus certam mentem intentantibus? Nonne Deus Christianorum debilitati consuloisse existimandus est, qui, ne Judæi veram Religionem averterentur, vetuerat, ne in his Rex infidelis præficeretur, *Deuteronom. 17. v. 15.*

105. Nescio, an hodie pro Religione omnes Episcopi Galliæ B. Martini pro disciplina constantiam imitentur, de quo ita scripsit S. Severus Bituric Archiep. in vita B. Martini cap. 23. *Atque ut minora tan is inseram (quamvis, ut est nostrorum ætas temporum, quibus jam depravata omnia, atque corrupta sunt, penè præcipuum sit, adulationi Regiæ Sacerdotalem non cessasse constantiam) cum ad Imperat. Maximum ferocis in-*

genij virum & bellorum civilium victoriæ clarum plures ex diversis partibus Episcopi convenissent, & sæda circa Principem omnium adlatio notaretur, sequè degeneri inconstantia, Regiæ Clientelæ, Sacerdotalis dignitas subdidisset, in solo Martini Apostolica auctoritas permanebat. Nam etsi pro aliquibus supplicandum Regi fuit, imperavit potius, quam rogavit.

Nescio, an multi ex alijs Ordinibus cum Divo Joanne Damasceno de sacris Imaginibus orat. 1. sub principum, verè dicerent; *Nec veritati Regiam amplitudinem prætulit. Loquebar enim, inquit Divinus ille pater David, in conspectu Regum, & non confundebat. Quin etiam ob id magis sum incitatus. Nam ad subiectos decipiendos multum valet Regis auctoritas. Pauci enim, nimirum illi, qui totarum Reges Cælestis Regis Imperio gubernari, & leges debere Regibus imperare sicut, iniqua eorum jussa negligunt, & aspernantur. Et sub finem ejus. Orat. Regio non cedemus Imperio, patrum conanti evertere consuetudinem. Neque enim piorum est Regum, Ecclesiastica instituta convellere; his de rebus statuere, atque decernere, non ad Reges pertinet, sed ad Concilia; nam ubi duo, vel tres, inquit Dominus, congregati fuerint in nomine meo, ibi sum in medio ipsorum. Ligandi, solvendi que potestatem non Regibus, sed Apostolis, & eorum successoribus, Pastoribus, & Doctoribus Christus dedit.*

Si penes Rempublicam manet jus, aliquando Principatum transferendi, ut manere fatendum est, nisi multos Principes Tyrannidis reos facias, quænam occurrere jultior ratio poterit eo jure utendi, quam ubi regimen temporale ab æternâ felicitate avertit, ad quam referenda est pax, & tranquillitas civilis, qui proximus est Principatus finis? id autem cum contingit, nonne & Principum severitati, & subditorum saluti omnino necessarium est, ut a fidelitatis juramento absolutio petatur, sicut ab alijs?

Cum autem mutua sit Principum, & subditorum obligatio ad exequenda pacta in institutione Regni conventa, nonne justa erit causa, ut Ecclesiæ præstitæ fidei vinculo eximat lubditos, si Princeps contra datam fidem eos in verâ Religionis custodiâ servandi, a verâ Religione deterreat?

DISQUISITIO VI.

An, & in quantum ex ratione demonstrari possit Summi Pontificis supra Reges etiam in temporalibus auctoritas?

S. I.

AUTHOR Regalis Sacerdotij præf. lib. 1. §. 17. n. 9. Ecclesiastica, seu Pontificiæ supra Reges in temporalibus auctoritatis præminentiam firmat ex ea quoque ratione, quod ex continuâ, perpetuâque omnium rerum inductione palam sit in omnibus, majus, nobilissimè dominari minoribus, ac imperfectio-